

jeg kun tillade mig at tilføie, at jeg er bleven gjort opmærksom paa, at i den Høiesteretsdom fra 1811, som jeg før omtalte, er Straffen ikke bestemt til Vand og Brød, men til Bøder, hvilket jeg har troet at burde berigtige.

J. A. Hansen: Det, som jeg har imod Loven, er dens § 2, og jeg har ingenlunde fundet min Modstand mod denne Paragraph svækket ved det, som vi hørte af den ærede Minister. Den ærede Minister maa jo gaae ud fra, at disse Sager skulle behandles som Politiefager, og den ærede Minister maa vide, at naar der er Tale om, at Amtmanden skal indblandes med Hensyn til andre Sager end Politiefager, saa er det kun, naar der er Spørgsmaal, om Sag skal anlægges eller ikke; men nu siges det i Loven, at, efterat Sagen er anlagt o. s. v.; der eksisterer altsaa en „Sag“, men den maa ikke paadømmes, forinden Amtmanden er hørt, og ham giver man Ret til at bestemme, at den skal bortfalde, efterat den er bragt saa vidt, at den skal paadømmes. Men dette forekommer mig at være noget ganske Andet, end om han forud fik Ret til at bestemme, om der overhovedet skal anlægges Sag eller ikke. Denne Tilføielse, at Amtmanden kan bestemme, om Sagen skal bortfalde, er efter min Mening Noget, som Folkethinget ikke bør vedtage. Det glæder mig imidlertid, at dette Spørgsmaal er kommet frem. Det er nemlig efter min Overbeviisning urigtigt og farligt, at det i Politiefager er formeent Enhver at faae sin Sag indanket for en høiere Domstol, naar Sagens Gjenstand er under 10 Rd. Ved alle Politiefager, hvor Sagen dreier sig om et mindre Beløb, altsaa f. Ex. om 9 Rd. 5 Mk. 15 ø., gjør man Politieretten til Høiesteret, man indsætter en Høiesteret i en eneste Mand, der skal dømme afgjørende, og hvis Dom ikke kan appelleres; det glæder mig derfor, at denne Bestemmelse er kommen ind i Loven, fordi det netop er skeet af Hensyn til, at det er urigtigt, at man ikke kan indanke Politiefager, hvis Gjenstand er under 10 Rd.; thi det er i Anerkendelse heraf, at man ikke har turdet lade den Bestemmelse, der gjælder om andre Politiefager, ogsaa faae Anvendelse paa disse

Sager. Men hvorfor er man da ikke kommen til det Resultat, som forekommer mig rimeligt og naturligt med Hensyn til alle Politiefager, nemlig at lade dem kunne indankes. Amtmanden har før været Overpolitiedommer, men er det ikke længere ifølge en senere Lovgivning, men ved den her foreslaaede Bestemmelse gjør man ham paany dertil, idet man siger til ham: Vil Du frifinde, saa er Du Dommer, og til den ordinaire Politieretsdommer: Det skal først afgjøres af Amtmanden, om han ikke vil være Dommer, førend Du kan blive det. Men efter som vi ikke kunne komme til at vedtage en almindelig Bestemmelse for alle Politiefager ved en Lov, der kun angaaer Straf for Dyrplageri, saa lad os dog her gjøre Begyndelsen til det, som er det Rette, og bestemme, at alle disse Sager kunne indankes, thi saa troer jeg, at man tager Sagen paa en langt rigtigere Maade end den, som er foreslaaet i § 2.

A. Sage: Naar man indlader sig i Kamp paa Liv og Død, saa er det heldigt, at man kan komme derfra med saa lidt Udvor, som det ærede Medlem fra Odense 2den Valgkreds, og det forekommer mig ogsaa, som om han ikke var utilbøielig til at gaae ind paa dette Lovforslag, naar han maatte faae nogle Forandringer indførte deri. Jeg kan ikke andet end undre mig over, at det ærede Medlem, som har saa stor Forkjærlighed for England og dets Institutioner, skulde være saameget imod ved Lov at beskytte Dyrene, der ikke som Menneskene kunne værge sig og derfor trænge til Beskyttelse. Det ærede Medlem vil vistnok erindre sig Virkningerne af en Lov i England, der er meget bekendt og bærer den Mandts Navn, som bragte den i Parlamentet, den saakaldte „Martinslov“; den er nogle og tyve Aar gammel og har virket meget heldigt, og er yderligere blevet fuldstændiggjort ved en Mængde Bestemmelser, navnlig om Dyrplageri, i en Lov af 1ste August 1849. Den er i mange Henseender meget interessant og viser, hvilken Omhu Lovgivningen i England anvender for at beskytte Dyrene for Mishandling; den bestemmer f. Ex. ikke alene, hvad der skal forstaaes ved Dyrplageri, men den be-